

Sygn. akt III AUa 1697/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Gabriela Pietrzyk - Cyrbus (spr.)
Sędziowie	SSA Lena Jachimowska SSA Witold Nowakowski
Protokolant	Michał Eksterowicz

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2017 r. w Katowicach

sprawy z odwołania H. W. (H. W.)

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego

o podleganie ubezpieczeniu społecznemu rolników

na skutek apelacji ubezpieczonego H. W.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej

z dnia 13 czerwca 2016 r. sygn. akt VI U 1125/15

oddala apelację.

/-/SSA L.Jachimowska /-/SSA G.Pietrzyk-Cyrbus /-/SSA W.Nowakowski

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1697/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 czerwca 2015r. Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego stwierdził, że decyzja z dnia 2 kwietnia 2002r. została wydana

z naruszeniem prawa i brak jest możliwości jej uchylenia ze względu na upływ 10 lat od dnia jej doręczenia.

Z kolei decyzją z dnia 25 czerwca 2015r. organ rentowy uchylił swoją

decyzję z dnia 23 kwietnia 2007r. w przedmiocie podlegania przez H. W. ubezpieczeniu społecznemu rolników.

H. W. w odwołaniu od obu decyzji wniósł o ich uchylenie w całości i umorzenie postępowania w sprawie, ewentualnie ich uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi I instancji.

Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Placówka Terenowa w K. w odpowiedzi na odwołania wniósł o odrzucenie odwołania od decyzji z dnia 23 czerwca 2015r. oraz o oddalenie odwołania od decyzji z dnia 25 czerwca 2015r., podtrzymując stanowisko zawarte w kontrolowanych decyzjach.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej wyrokiem z dnia 13 czerwca 2016r. oddalił odwołania.

Sąd I instancji ustalił, iż H. W. w dniu 29 marca 2002r. złożył w KRUS Placówce Terenowej w Ż. wniosek o objęcie go ubezpieczeniem społecznym rolników. We wniosku podał, że nie jest uprawniony do emerytury i renty, nie podlega innemu ubezpieczeniu społecznemu, a praca w gospodarstwie rolnym stanowi dla niego stałe źródło utrzymania. Decyzją z dnia 2 kwietnia 2002r. Prezes KRUS objął odwołującego obowiązkowymi ubezpieczeniami rolników od dnia 1 kwietnia 2002r. Decyzją z dnia 30 czerwca 2006r. stwierdzono ustanie w/w ubezpieczenia od dnia 1 kwietnia 2006r. ponieważ nie została opłacona składka w terminie. W dniu 2 lutego 2007r. ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o ponowne objęcie go ubezpieczeniem społecznym rolników podając, że nie jest uprawniony do emerytury i renty, że nie podlega innemu ubezpieczeniu społecznemu, że nie prowadzi pozarolniczej działalności gospodarczej, a praca w gospodarstwie rolnym stanowi dla niego stałe źródło utrzymania. Z informacji Urzędu Gminy W. z dnia 15 marca 2007r. wynikało, że na dzień 29 września 2004r. H. W. posiadał ogólną powierzchnię 3,54 ha, natomiast zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 14 lipca 1995r., sygn. akt I Ns 374/95, stał się właścicielem w 1/4 części gospodarstwa rolnego o powierzchni 3,74 ha.

Decyzją z dnia 23 kwietnia 2007r. Prezes KRUS objął H. W. obowiązkowymi ubezpieczeniami rolników z urzędu od dnia 29 września 2004r.

Z zaświadczenia Urzędu Gminy W. z dnia 28 stycznia 2016r. wynika, że H. W. figuruje od dnia 10 listopada 1984r. w ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Wójta Gminy W. pod poz. (...) z tytułu zgłoszonej działalności gospodarczej od 20 lipca 1984r. do 2 stycznia 1992r.

Ponadto, H. W. pod tym numerem miał zgłoszone do ewidencji działalności gospodarczej następujące firmy:

- Firmę (...) od 3 stycznia 1992r. do 3 lipca 2003r.,
- Zakład Produkcyjno-Usługowy (...) od 3 lipca 2003r. do 25 września 2008r.,
- PPHU (...) od 29 marca 2001r. do 3 stycznia 2005r.,
- PPHU (...) od 6 lutego 2006r. do nadal,
- Zakład Produkcyjno-Usługowy (...) od 26 września 2008r. do nadal.

Jako przedmiot działalności gospodarczej zgłoszono wyroby z drewna, stolarstwo, import, eksport materiałów budowlanych i innych, usługi transportowe, usługi remontowo-budowlane, usługi sprzętem budowlanym.

Z pisma ZUS z dnia 1 lutego 2016r. wynika, że ubezpieczony był zgłoszony do ubezpieczenia społecznego z tytułu prowadzonej działalności pozarolniczej od 1 stycznia 1985r. do 31 grudnia 1998r. i nie zawieszał tej działalności.

Z zaświadczenia Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ż. z 11 lutego 2016r. wynika, że H. W. w zeznaniach rocznych za lata od 2002 do 2008 wykazał:

- za 2002r. PIT-36: przychód 9.481 zł, koszty uzyskania przychodu 7.067 zł, dochód 2.413,97 zł;
- za 2003r. PIT-36: przychód 70.788,49 zł, koszty uzyskania przychodu 67.145,87 zł, dochód 3.642,62 zł; PIT-28: przychód 45.300 zł;
- za 2004r. PIT-36: przychód 175.934,49 zł, koszty uzyskania przychodu 170.493,29 zł, dochód 5.441,20 zł; PIT-28: przychód 21.016,39 zł;
- za 2005r. PIT-36: przychód 186.003,35 zł, koszty uzyskania przychodu 178.348,66 zł, dochód 7.654,69 zł;
- za 2006r. PIT-36: przychód 47.874,50 zł, koszty uzyskania przychodu 51.655,17 zł, strata 3.780,67 zł; PIT-28: przychód 0 zł;
- za 2007r. PIT-36: przychód 15.010 zł, koszty uzyskania przychodu 10.075,90 zł, dochód 4.934,10 zł; PIT-28: przychód 0 zł;
- za 2008r. PIT-36: przychód 27.075,00 zł, koszty uzyskania przychodu 57.352,82 zł, strata 30.277,82 zł, PIT-28: przychód 0 zł.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy ustalił, iż H. W. jest właścicielem gospodarstwa rolnego od 2002r. do 2004r. o pow. 3,34 ha - pow. przeliczeniowa 0,79 ha, od 2005r. do 2014r. o pow. 3,54 ha - pow. przeliczeniowa 0,95 ha, od 2015r. o pow. 3,40 ha - pow. przeliczeniowa 0,79 ha oraz jest użytkownikiem i płatnikiem gospodarstwa rolnego od 2002r. do 2012r. o pow. 3,74 ha - pow. przeliczeniowa 0,83 ha, od 2013r. o pow. 3,56 ha - pow. przeliczeniowa 0,69 ha.

H. W. jest współwłaścicielem gospodarstwa rolnego razem z żoną od 1980r., na którym prowadzi działalność rolniczą o powierzchni przeliczeniowej ok. 0,84 ha, a ponadto od śmierci ojca w 1992r. użytkuje gospodarstwo rolne położone w miejscowości C. o pow. przeliczeniowej ok. 0,69 ha. Ubezpieczony nie zgłaszał do ZUS, ani do Urzędu Skarbowego przerw w prowadzeniu działalności gospodarczej, jak również nie dokonywał zawieszenia jej prowadzenia.

Dowodom z dokumentów Sąd I instancji w całości dał wiarę, gdyż żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności. Dowodom z zeznań świadków Sąd dał wiarę w całości z uwagi na to, że są spójne, logiczne i korespondują ze sobą. Odnośnie dowodu z przesłuchania ubezpieczonego, Sąd odmówił wiary tym zeznaniom w części, w jakiej ubezpieczony twierdził, że zgłaszał do Urzędu Skarbowego i do ZUS przerwę w prowadzeniu działalności gospodarczej i że tej działalności nie prowadził przez 3 lata między 2000r., a latami 2005-2006, gdyż nie przedstawił na to żadnych dowodów. Z informacji nadesłanej z Urzędu Skarbowego wynika, że osiągnął przychody w latach 2002-2008. Z informacji ZUS wynika, że nie zgłosił się do ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od dnia 1 stycznia 1999r., pomimo, że jego wpis o prowadzeniu takiej działalności figurował w ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Wójta Gminy W..

Sąd Okręgowy w rozważaniach prawnych wskazał, iż istotą sporu było ustalenie, czy H. W. spełniał przesłanki do objęcia go obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym rolników od dnia 1 kwietnia 2002r. oraz od dnia 29 września 2004r.

Sąd I instancji zauważył, iż przepisy ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, regulujące postępowanie w indywidualnych sprawach z zakresu ubezpieczenia, nie zawierają regulacji odnoszącej się do tzw. wznowienia postępowania, czy też ponownego postępowania w przypadku stwierdzenia,

że prawomocna decyzja w przedmiocie podlegania ubezpieczeniu była błędna. Zgodnie jednak z art. 52 ust. 1 ustawy, w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Obowiązujący od 1 stycznia 2003r. przepis art. 83a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, wprowadzony ustawą z dnia 18 grudnia 2002r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 241,

poz. 2074) zawiera regulację dotyczącą ponownego ustalenia prawa lub zobowiązania, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostały przedłożone nowe dowody

lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem decyzji, które miały wpływ na prawo lub zobowiązanie (ust. 1), a także regulację dotyczącą uchylania zmiany lub unieważniania ostatecznych decyzji w drodze wznowienia postępowania na zasadach określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego (ust. 2).

Sąd I instancji wskazał, iż zasady podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników określają przepisy ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (art. 1), natomiast decyzje w sprawach „podlegania ubezpieczeniu oraz ustania ubezpieczenia” wydaje z urzędu lub na wniosek Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (art. 36 ust. 1 pkt 1 i art. 36 ust. 2

w związku z art. 2 ust. 2 oraz art. 3 tej ustawy). Decyzje mają charakter deklaratoryjny i są wydawane dla stwierdzenia w konkretnej sytuacji faktycznej, że albo osoba, która dotychczas nie była objęta tym ubezpieczeniem, spełniła określone ustawą wymagania prawne, które uzasadniają „objęcie” jej tym ubezpieczeniem (decyzja o podleganiu temu ubezpieczeniu), albo osoba dotychczas objęta tym ubezpieczeniem, przestała spełniać określone ustawą wymagania prawne, uzasadniające „objęcie” jej tym ubezpieczeniem, co prowadzi do ustania podlegania temu ubezpieczeniu. Oznacza to, że decyzja w sprawie stwierdzenia „ustania ubezpieczenia” nie musi być wydawana

w wyniku wznowienia postępowania w sprawie zakończonej uprzednio wydaniem ostatecznej decyzji o „podleganiu ubezpieczeniu”, jeżeli nie ma ona na celu ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia tej samej sprawy, a jest wydawana w wyniku wszczęcia nowego postępowania, w którym organ rentowy stwierdza, że osoba podlegająca dotychczas ubezpieczeniu następnie przestała spełniać wymagania ustawowe konieczne dla dalszego objęcia jej tym ubezpieczeniem,

to zaś następuje, wobec treści art. 3a ust. 1 ustawy, z końcem kwartału, w którym ustały okoliczności uzasadniające podleganie temu ubezpieczeniu. Zasady te jednak dotyczą sytuacji, gdy po prawidłowym objęciu ubezpieczeniem rolniczym zaszły okoliczności wyłączone z tego ubezpieczenia. Zatem, rolniczy organ rentowy jest uprawniony do wydania decyzji korygującej z mocą wsteczną uprzednio ustalony bezpodstawnie tytuł rolniczego ubezpieczenia społecznego (art. 5a, art. 7 ust. 1, art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, a także art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych

w związku z art. 52 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników) (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008r., II UK 312/07).

Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, ubezpieczeniu wypadkowemu, chorobowemu i macierzyńskiemu podlega z mocy ustawy:

1. rolnik, którego gospodarstwo obejmuje obszar użytków rolnych powyżej 1 ha przeliczeniowego lub dział specjalny,
2. domownik rolnika, o którym mowa w pkt 1

- jeżeli ten rolnik lub domownik nie podlega innemu ubezpieczeniu społecznemu lub nie ma ustalonego prawa do emerytury lub renty, albo nie ma ustalonego prawa do świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Zgodnie natomiast z ust. 2 cyt. art., ubezpieczeniem wypadkowym, chorobowym i macierzyńskim na wniosek obejmuje się innego rolnika lub domownika, jeżeli działalność rolnicza stanowi stałe źródło jego utrzymania,

a także osobę, która będąc rolnikiem przeznaczyła grunty prowadzonego gospodarstwa rolnego do zalesienia na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Przepis art. 16 ust. 1 stanowi, że ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu podlega z mocy ustawy:

- 1) rolnik, którego gospodarstwo obejmuje obszar użytków rolnych powyżej 1 ha przeliczeniowego lub dział specjalny;
- 2) domownik rolnika, o którym mowa w pkt 1;
- 3) osoba pobierająca rentę strukturalną współfinansowaną ze środków pochodzących z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej lub ze środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich;
- 4) małżonek osoby, o której mowa w pkt 3, jeżeli renta strukturalna współfinansowana ze środków pochodzących z Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej lub ze środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich wypłacana jest ze zwiększeniem na tego małżonka.

2. Ubezpieczeniem emerytalno-rentowym na wniosek obejmuje się:

- 1) innego rolnika lub domownika, który podlega ubezpieczeniu wypadkowemu, chorobowemu i macierzyńskiemu w pełnym zakresie, jeżeli złożono wniosek o objęcie go ubezpieczeniem emerytalno-rentowym;
- 2) osobę, która podlegała ubezpieczeniu jako rolnik i zaprzestała prowadzenia działalności rolniczej, nie nabywając prawa do emerytury lub renty z ubezpieczenia, jeżeli podlegała ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez okres co najmniej 12 lat i 6 miesięcy;
- 3) osobę pobierającą rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy jako rentę okresową;
- 4) osobę, która podlegała ubezpieczeniu jako rolnik lub domownik i zaprzestała prowadzenia działalności rolniczej lub pracy w gospodarstwie rolnym w związku z nabyciem prawa do świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego na podstawie ustawy z dnia 28 listopada 2003r. o świadczeniach rodzinnych albo zasiłku dla opiekuna na podstawie ustawy z dnia 4 kwietnia 2014r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów przez okres pobierania tego świadczenia albo zasiłku - do uzyskania 25-letniego okresu ubezpieczenia emerytalno-rentowego, o którym mowa w art. 19 ust. 1 pkt 2.

3. Przepisów ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1, 2 i 4 nie stosuje się do osoby, która podlega innemu ubezpieczeniu społecznemu lub ma ustalone prawo do emerytury lub renty lub ma ustalone prawo do świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Przepis art. 6 z kolei wyjaśnia, że ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 12) innym ubezpieczeniu społecznym - rozumie się obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne i rentowe określone w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych lub zaopatrzenie emerytalne określone w odrębnych przepisach;
- 13) osobie podlegającej innemu ubezpieczeniu społecznemu - rozumie się osobę podlegającą obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym

na podstawie przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych lub objętą przepisami o zaopatrzeniu emerytalnym.

Sąd Okręgowy w konkluzji wskazał, iż z powyższych przepisów wynika zasada wyłączenia z rolniczego ubezpieczenia społecznego osób spełniających warunki

do objęcia innym ubezpieczeniem społecznym; powołał się przy tym na wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 26 września 2012r., sygn. akt III AUa 460/12, gdzie wskazano, że „W świetle art. 5 ust. 1 u.s.u.s. ubezpieczenie społeczne rolników, jeżeli nie podlegają oni obowiązkowi ubezpieczeń społecznych na podstawie ustawy, regulują odrębne przepisy. Zatem przepis ten wprowadza pierwszeństwo tytułu ubezpieczenia na podstawie tej ustawy w tym znaczeniu, że spełnianie warunków

do podlegania ubezpieczeniu na podstawie ustawy systemowej wyłącza podleganie ubezpieczeniu rolniczemu. Spełnianie zatem przesłanek choćby jednego tytułu

do ubezpieczenia z art. 6 ust. 1 u.s.u.s. uniemożliwia rolnikowi prowadzącemu działalność gospodarczą dalsze podleganie ubezpieczeniu na podstawie art. 5a ustawy z 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, choćby w dalszym ciągu spełniał określone w tym przepisie przesłanki podlegania ubezpieczeniu rolniczemu.”

Sąd I instancji podniósł, iż stwierdzenie podlegania przez rolnika innemu ubezpieczeniu społecznemu, zdefiniowanemu w art. 6 pkt 12 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników jako ubezpieczenie społeczne lub zaopatrzenie emerytalne określone w odrębnych przepisach, powoduje jego wykluczenie z ubezpieczenia rolniczego w czasie podlegania innemu ubezpieczeniu społecznemu (art. 7 ust. 1

i art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników). Jedyne wyjątek od tej zasady uregulowany został w art. 5a ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Przepis ten przed dniem 2 maja 2004r. stanowił, że rolnik, który podlegając ubezpieczeniu (rolniczemu) w pełnym zakresie z mocy ustawy, nieprzerwanie co najmniej 1 rok, podejmuje pozarolniczą działalność gospodarczą

nie będąc pracownikiem i nie pozostając w stosunku służbowym, podlega nadal temu ubezpieczeniu (rolniczemu), chyba, że złoży Zakładowi lub Kasie oświadczenie,

że chce podlegać innemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej.

Od 2 maja 2004r. przepis ten został zmieniony na podstawie ustawy

z 2 kwietnia 2004r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników

oraz zmianie niektórych ustaw (Dz. U. nr 91, poz. 873 ze zm.) oraz ustawy z 1 lipca 2005r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych ustaw (Dz. U. nr 150, poz. 1248) w ten sposób, że art. 5a ust. 1. stanowił, że rolnik

lub domownik, który podlega ubezpieczeniu w pełnym zakresie z mocy ustawy nieprzerwanie przez co najmniej 3 lata, rozpocznie prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej opodatkowanej zgodnie z przepisami o zryczałtowanym podatku dochodowym lub rozpocznie współpracę przy prowadzeniu tej działalności, podlega nadal temu ubezpieczeniu, jeżeli nie jest pracownikiem i nie pozostaje

w stosunku służbowym. Rolnik lub domownik, o którym mowa wyżej podlega nadal ubezpieczeniu, jeżeli w terminie 14 dni od dnia rozpoczęcia wykonywania pozarolniczej działalności gospodarczej lub rozpoczęcia współpracy przy prowadzeniu tej działalności złoży Kasie oświadczenie o kontynuowaniu tego ubezpieczenia

oraz udokumentuje spełnienie warunków opodatkowania tej działalności w formie zryczałtowanego podatku dochodowego w terminie 7 dni od dnia otrzymania dokumentu ustalającego przez organ podatkowy tę formę opodatkowania. Warunkiem pozostania w ubezpieczeniu rolniczym było też to, aby rolnik prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą nie przekroczył granicznej kwoty podatku,

o której mowa w art. 5a ust. 6 ustawy. Z uwagi na taką regulację, do czasu przekroczenia przez niego kwoty 2.528 zł, tytułem podatku dochodowego

z prowadzonej działalności gospodarczej, należnego za 2003r., mógłby on korzystać

z ubezpieczenia społecznego rolników. Wysokość podatku uzyskiwanego

z pozarolniczej działalności gospodarczej, sprawdzana co roku jako warunek pozostania w ubezpieczeniu społecznym rolników w 2004r., określona była nadal

na kwotę 2.528 zł, a aktualnie jest to 3.204 zł.

Nowa regulacja ograniczała krąg podmiotowy zasadniczo ze względu na wydłużenie okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników z roku do trzech lat i ze względu na maksymalną wysokość podatku uzyskiwanego z pozarolniczej działalności gospodarczej, sprawdzaną co roku jako warunek pozostania w ubezpieczeniu społecznym rolników (art. 5a ustawy o u.s.r.). Nowy warunek polega też na konieczności złożenia oświadczenia o kontynuowaniu ubezpieczenia społecznego rolników w terminie 14 dni od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej. Niezachowanie terminu, o którym mowa w ust. 5, o ile nadal prowadzona jest pozarolnicza działalność gospodarcza, jest równoznaczne z zaistnieniem okoliczności powodujących ustanie ubezpieczenia z końcem kwartału, w którym rolnik lub domownik zobowiązany był złożyć zaświadczenie. Regulację z art. 5a ustawy o u.s.r. można uznać za całościowo zamkniętą co do warunków ustania ubezpieczenia społecznego rolników. Nie ma w niej warunku pouczenia ubezpieczonego o obowiązku złożenia zaświadczenia o wysokości podatku jako przesłanki skutku z art. 5a ust. 6 tej ustawy. Jeżeli od indywidualnego pouczenia miałyby zależeć regulacja materialnoprawna z art. 5a ust. 6, to i obowiązek pouczenia jako warunek (*sine qua non*) powinien mieć wyraźne źródło w prawie materialnym. Tam, gdzie ustawodawca zastrzega pouczenie ubezpieczonego, tam też je wyraźnie określa (art. 39a ustawy o u.s.r.; art. 138 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) i tylko w takim zakresie jego brak może rodzić skutki prawne.

W kwestii braku pouczenia o obowiązku złożenia zaświadczenia o wysokości podatku dochodowego, a ustanie ubezpieczenia społecznego Sąd Najwyższy podjął uchwałę w składzie 7 sędziów z dnia 17 września 2015r., III UZP 1/15, mającą moc zasady prawnej, o następującej treści: „Brak indywidualnego pouczenia ubezpieczonego przez organ rentowy o wynikającym z art. 5a ust. 3 i 4 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz. U.

z 2013r., poz. 1403; aktualnie Dz. U. z 2015r., poz. 704) obowiązku złożenia w terminie zaświadczenia właściwego organu podatkowego o wysokości należnego podatku dochodowego od przychodów z prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej nie powoduje uchylecia określonego w art. 5a ust. 6 tej ustawy skutku w postaci ustania ubezpieczenia społecznego rolników.”

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska odwołującego się, że spełniał przesłanki do objęcia go obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym rolników od dnia 1 kwietnia 2002r. Przesłanka posiadania przez H. W. gospodarstwa rolnego o pow. 1 ha została potwierdzona w trakcie przeprowadzonego postępowania dowodowego, bowiem ubezpieczony jest współwłaścicielem z żoną U. W. nieruchomości rolnej o pow. przeliczeniowej 0,79 ha, a ponadto jest posiadaczem nieruchomości rolnej stanowiącej własność jego matki A. W. o pow. przeliczeniowej 0,69 ha. Natomiast ubezpieczony nie spełniał przesłanki niepodlegania innemu ubezpieczeniu społecznemu, bowiem z racji prowadzonej działalności gospodarczej, na dzień 1 kwietnia 2002r. nie mógł podlegać ubezpieczeniem społecznym rolników. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że ubezpieczony przed tą datą prowadził działalność gospodarczą. Świadczy o tym wpis do ewidencji działalności gospodarczej oraz fakt uzyskiwania z tego tytułu przychodów.

Sąd I instancji przypomniał, iż zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązkowo ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą. Na podstawie art. 13 pkt 4 ustawy, obowiązek ubezpieczenia powstaje z dniem rozpoczęcia działalności rodzącej obowiązek ubezpieczenia do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności.

Z kolei art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r. poz. 672 z późn. zm.) definiuje działalność gospodarczą, jako zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły. Jak przyjmuje się w doktrynie, działalność gospodarcza to aktywność - uczestnictwo w obrocie gospodarczym - definiowana przez cechy takie, jak profesjonalność, samodzielność, cel zarobkowy oraz podporządkowanie regułom opłacalności i zysku (lub zasadzie racjonalnego gospodarowania), trwałość prowadzenia oraz wykonywanie w sposób zorganizowany. Właściwości cechujące działalność gospodarczą, które powinny występować łącznie, to działanie stałe, nieamatorskie i nieokazjonalne, z elementem organizacji, planowania i zawodowości rozumianej jako fachowość, znajomość rzeczy oraz specjalizacja (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991r., w sprawie o sygn. akt III CZP 40/91, OSNC 1992/2/17, Lex nr 3682, tak również „Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz”, red. B. Gudowska, J. Strusińska-Żukowska, C.H. Beck, Warszawa 2011).

Wykonywanie (prowadzenie) działalności pozarolniczej (gospodarczej) w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych obejmuje nie tylko faktyczne wykonywanie czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawczych), zaś przy ocenie, czy zostały podjęte czynności zmierzające bezpośrednio do rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej (czynności przygotowawcze stanowiące już o wykonywaniu tej działalności) winny zostać uwzględnione wszelkie okoliczności sprawy, w tym także zamiar (wola) osoby prowadzącej działalność gospodarczą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2005r., w sprawie o sygn. akt I UK 80/05, OSNP 2006/19-20/309, Lex nr 195796).

Ponieważ prowadzeniem działalności gospodarczej jest nie tylko faktyczne wykonywanie czynności należących do zakresu tej działalności, lecz także czynności zmierzające do zaistnienia takich czynności gospodarczych (czynności przygotowawczych), stąd też, prowadzenie działalności gospodarczej obejmuje zarówno okresy faktycznego wykonywania usług, jak też okresy wykonywania innych czynności związanych z działalnością - takie, jak poszukiwanie nowych klientów, utrzymywanie firmowego konta, wynajmowanie pomieszczeń, w których prowadzone mogą być czynności związane z działalnością, zamieszczanie ogłoszeń w prasie, załatwianie spraw urzędowych. Rozpoczęcia, zakończenia działalności gospodarczej i jej zaprzestania nie można utożsamiać tylko z konkretnymi transakcjami w ramach świadczonych usług, bo oczekiwanie na klienta, pozostawanie w gotowości do świadczenia usług jest także prowadzeniem działalności gospodarczej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 grudnia 2015r., III AUa 487/15).

Faktyczne niewykonywanie działalności w okresie oczekiwania na kolejne zamówienia lub w czasie ich poszukiwania nie jest przerwą w prowadzeniu tej działalności, równoznaczną z okresowym zaprzestaniem jej wykonywania i nie powoduje ustania przymusu ubezpieczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2006r., I UK 289/05 oraz z dnia 7 maja 2013r., I UK 12/13).

Z rozpoczęciem działalności gospodarczej łączy się również obowiązek wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Wpis ma jednak charakter deklaratoryjny i nie kreuje bytu prawnego przedsiębiorcy. Określenie przez samego przedsiębiorcę daty rozpoczęcia działalności gospodarczej wpisywanej do ewidencji powoduje powstanie domniemania faktycznego, że z tą datą działalność gospodarcza została podjęta, które to domniemanie może być obalone, co oznacza, że okres prowadzenia działalności gospodarczej wynikającej z wpisu do ewidencji może być korygowany, stosownie do ustaleń faktycznych i wyników postępowania dowodowego w konkretnej sprawie. Ubezpieczenie z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej powstaje

z mocy prawa, o obowiązku ubezpieczenia przesądzają przepisy prawa, a nie wola ubezpieczonego lub organu rentowego, a obowiązek ubezpieczenia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą wynika przy tym z faktycznego prowadzenia tej działalności. Wpis prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji, która nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, jest traktowana, jako prowadząca taką działalność.

W konsekwencji domniemywa się, że skoro nie nastąpiło wykreślenie działalności gospodarczej z ewidencji, to działalność ta była faktycznie prowadzona i w związku

z tym istniał obowiązek zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne. Zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej, o którym jest mowa w art. 13 ust. 4 ustawy systemowej, a które uchyla obowiązek ubezpieczenia, może być okresowe

i spowodowane przerwą w jej wykonywaniu. Musi to się jednak wiązać z wolą zaprzestania tejże działalności w sposób definitywny, co winno znaleźć formalny wyraz w wyrejestrowaniu działalności z ewidencji działalności gospodarczej.

Sąd Okręgowy zauważył, iż H. W., legitymujący się wpisem do ewidencji działalności gospodarczej od dnia 20 lipca 1984r., nie wykazał, iż działalność ta faktycznie nie była przez niego prowadzona, a obowiązek w tym zakresie spoczywał na nim.

Zgodnie ze stanowiskiem zaprezentowanym przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 4 kwietnia 2008r. (I UK 293/07, M.P.Pr.), które Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podzielił i przyjął za własne, w sprawie o podleganie obowiązkowi ubezpieczenia społecznego ciężar dowodu wykazania istnienia rzeczywistej przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej (art. 6 k.c.) spoczywa na ubezpieczonym (por. wyroki Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2005r., I UK 105/04, OSNP Nr 13/2005, poz. 198; z dnia 25 listopada 2005r., I UK 80/05, OSNP Nr 19-20/2006, poz. 309; z dnia 30 listopada 2005r., I UK 95/05, OSNP Nr 19-20/2006, poz. 311).

Zatem, na dzień 1 kwietnia 2002r. ubezpieczony nie mógł podlegać ubezpieczeniom społecznym rolników, bowiem z racji prowadzonej działalności gospodarczej, z mocy art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej, podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Ten tytuł ubezpieczenia miał pierwszeństwo przed ubezpieczeniem społecznym rolników. Wyjątek określał art. 5a ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Ubezpieczony nie spełniał tego wymogu, bowiem przed rozpoczęciem prowadzenia działalności gospodarczej w lipcu 1984r. nie był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym rolników nieprzerwanie co najmniej 1 rok. H. W. we wnioskach o objęcie go ubezpieczeniem społecznym rolników z dnia

29 marca 2002r. (k. 2 akt KRUS) oraz z dnia 2 lutego 2007r. (k. 7 akt KRUS)

nie poinformował Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, iż prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą. W obu tych wnioskach podawał, że nie podlega innemu ubezpieczeniu społecznemu, a we wniosku z dnia 2 lutego 2007r. podał nadto, że nie prowadzi pozarolniczej działalności gospodarczej. Tym samym Sąd uznał, że wnioskodawca zataił przed KRUS fakt podlegania innemu tytułowi ubezpieczenia społecznego.

Sąd I instancji przyjął, że H. W., podlegając z mocy prawa ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, nie spełniał przesłanek do objęcia go ubezpieczeniem społecznym rolników z mocy ustawy zarówno w dniu 1 kwietnia 2002r., jak również w dniu

29 września 2004r. Zatem, wydanie decyzji o objęciu go tym tytułem ubezpieczenia było dotknięte od początku wadą prawną wywołaną faktem zatajenia podlegania innemu ubezpieczeniu społecznemu. Oznaczało to, że rolniczy organ rentowy, który ujawnił fakt podlegania innemu ubezpieczeniu społecznemu, a następnie brak rocznego nieprzerwanego ubezpieczenia rolniczego przed dniem 1 kwietnia 2002r.,

a przed dniem 29 września 2004r. brak 3-letniego nieprzerwanego ubezpieczenia rolniczego, był władny wydać decyzję korygującą z mocą wsteczną wcześniej ustalony bezpodstawnie tytuł rolniczego ubezpieczenia społecznego.

Zdaniem Sądu I instancji, bez znaczenia dla powstałego sporu było podnoszenie zarzutów w postaci naruszenia przez Prezesa KRUS przy wydaniu zaskarżonej

decyzji przepisów proceduralnych zawartych w k.p.a. Sąd ten zwrócił uwagę, iż zgodnie z ustalonym w szeregu orzeczeniach Sądu Najwyższego zapatrywaniem - Sąd Ubezpieczeń Społecznych dokonuje we własnym zakresie merytorycznej oceny zasadności zaskarżonej decyzji, po względem faktycznym i prawnym w toczącym się postępowaniu sądowym na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Nie dokonuje oceny zarzutów pod kątem ewentualnego naruszenia przez organ przepisów k.p.a. przy wydaniu zaskarżonej decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2009r., I UK 132/09, Lex nr 570121, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010r., I UK 252/09, Lex nr 577824).

Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od wyroku wniósł ubezpieczony.

H. W., zastąpiony przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 321 k.p.c. w związku z art. 277 k.p.c., poprzez wyjście poza granice przedmiotowe sprawy wyznaczone zaskarżonymi decyzjami, przeprowadzenie postępowania dowodowego co do okoliczności niepodnoszonych w decyzjach, jak również wyjście poza podstawę faktyczną i prawną orzekania, co w istocie spowodowało nierozpoznanie istoty sprawy, którą jest rozstrzygnięcie w pierwszej kolejności, czy uchylenie decyzji z dnia 24 kwietnia 2007r., jak również stwierdzenie wydania decyzji z dnia 2 kwietnia 2002r. z naruszeniem prawa i brak możliwości uchylenia decyzji, mogły nastąpić w oparciu o zastosowane przez organ przepisy;
2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającą na ustaleniu, że skarżący prowadził działalność gospodarczą od 1984r. do nadal, a działalność ta nigdy nie została przez niego zawieszona, w sytuacji, gdy po pierwsze wynika to z zeznań skarżącego oraz z faktu, że w chwili kiedy były wydawane przedmiotowe decyzje nie istniały przepisy dotyczące zawieszenia postępowania, które weszły w życie dopiero 19 września 2008r.;
3. obrazę prawa materialnego, a to art. 5a w zw. z art. 7 w zw. z art. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników w brzmieniu obowiązującym od 2 maja 2004r. (Dz. U. z 1998r., nr 7, poz. 25), poprzez ich błędną wykładnię, a w konsekwencji oddalenie odwołania, w sytuacji gdy 1 kwietnia 2002r. odwołujący spełniał wszystkie ustawowe przesłanki do objęcia go tym ubezpieczeniem, jak również poprzez uznanie, że zataił prowadzenie działalności gospodarczej, w sytuacji, gdy żaden przepis nie obligował go do złożenia oświadczenia o prowadzeniu działalności gospodarczej oraz o woli podlegania przepisom tejże ustawy oraz w sytuacji, gdy w chwili wydania decyzji z 23 kwietnia 2007r. nie podlegał przez co najmniej 3 lata ubezpieczeniu na podstawie ustawy, kwota należnego podatku dochodowego za poprzedni rok obrotowy wyniosła 0 zł, ponadto, wobec braku uregulowania formy oświadczenia, o którym mowa w art. 5a ust. 1 pkt 1, można przyjąć, że takim oświadczeniem był wniosek skarżącego o objęcie go ubezpieczeniem.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzających go decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu organowi, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uchylenie obu decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego; w obu przypadkach wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania za pierwszą i drugą instancję według norm przepisanych.

Rozpoznając apelację ubezpieczonego, Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Apelacja, zmierzająca do wzruszenia zaskarżonego wyroku, nie zasługuje na uwzględnienie.

Wnioski, jakie z zebranego materiału dowodowego wyciągnął Sąd Okręgowy, są zgodne z obowiązującym stanem prawnym, a Sąd Apelacyjny w pełni je podziela. Nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego trafność rozstrzygnięcia, ani dokonana subsumcja do obowiązujących przepisów prawa w zakresie ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

Należy tu wskazać, iż Sąd Apelacyjny aprobuje stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w postanowieniu z dnia 22 kwietnia 1997r., wydanym do sprawy

II UKN 61/97, zam. OSNP 1998/3/104, zgodnie z którym, jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego, sporządzonego zgodnie z wymaganiami art. 328

§ 2 k.p.c., spotyka się z pełną akceptacją sądu drugiej instancji, to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia.

Trzeba wskazać, iż żaden z argumentów zaprezentowanych w apelacji nie mógł odnieść skutku.

Na początku rozważań wypada przypomnieć, iż H. W. decyzją z dnia

2 kwietnia 2002r. został objęty ubezpieczeniem społecznym rolników na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U.

z 1998r., nr 7, poz. 25) po złożeniu wniosku w dniu 29 marca 2002r. We wniosku wskazał, iż nie podlega innemu ubezpieczeniu społecznemu. Tymczasem w dacie składania powyższego wniosku posiadał zgłoszoną do ewidencji działalności gospodarczej Firmę (...) oraz PPHU (...); z tego tytułu rozliczał się

z Urzędem Skarbowym, składając zeznania podatkowe na drukach PIT-36 i PIT-28 (PIT-36 odnosi się do przychodów osiągniętych z pozarolniczej działalności gospodarczej opodatkowanych na zasadach ogólnych - przy zastosowaniu skali podatkowej, natomiast PIT-28 odnosi się do przychodów ze źródeł opodatkowanych ryczałtem, rozliczanych poza działalnością gospodarczą). Działalność gospodarczą H. W. prowadził od 20 lipca 1984r. Z faktu, iż posiadał zarejestrowaną działalność pozarolniczą, po dniu 1 stycznia 1999r., tj. od chwili wejścia w życie ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r., poz. 963) podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy. Nawet, jeśli nie zgłosił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, składając stosowną deklarację w tym względzie i nie opłacał wymaganych składek na ubezpieczenia społeczne, to i tak

nie zniweczył istnienia powyższego obowiązku. Przy czym, wykazywanie w tym okresie ewentualnej straty i sposób rozliczania się z tego tytułu z Urzędem Skarbowym, bądź chwilowe niewykonywanie działalności, na co wskazywał Sąd I instancji, nie miało żadnego wpływu na istniejący obowiązek ubezpieczenia społecznego. Podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych miało zatem charakter uprzedni w stosunku do rolniczego ubezpieczenia społecznego, co oznacza,

iż w odniesieniu do H. W. nie znajduje w ogóle zastosowania powoływany w toku postępowania sądowego, a następnie w apelacji, art. 5a ustawy z dnia

20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, odnoszący się do osób uprzednio ubezpieczonych w systemie rolniczym, a dopiero po tym (po odpowiedniej liczbie lat, zmienianej na przestrzeni obowiązywania przepisu - od jednego do trzech) podejmujących prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej. Zwracał również na ten aspekt sprawy uwagę organ rentowy w kontrolowanej decyzji z dnia

23 czerwca 2015r.

Skoro zatem H. W. nie złożył prawidłowego oświadczenia we wniosku z dnia 29 marca 2002r., kierowanego do Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia społecznego, to nie mógł skutecznie ubiegać się o objęcie ubezpieczeniem społecznym rolników. Z tych przyczyn, organ rentowy miał prawo podjąć działania w oparciu o treść art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, znajdującej zastosowanie poprzez odesłanie zawarte w treści art. 52 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r. poz. 277), zgodnie z którym w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy o systemie ubezpieczeń społecznych.

A zatem, treść art. 83a ust. 1 ustawy systemowej pozwala na ponowne ustalenie prawa lub zobowiązania stwierdzonego decyzją ostateczną Zakładu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie. Równocześnie, wedle art. 83a ust. 2 cyt. ustawy, decyzje ostateczne Zakładu, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez Zakład uchylone, zmienione lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego. W orzecznictwie wyjaśniono, iż przepis art. 83a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych pozwala na weryfikację w postępowaniu administracyjnym ostatecznych decyzji administracyjnych wyłącznie z urzędu i to pod warunkiem, że od takiej decyzji nie zostało uprzednio wniesione odwołanie do właściwego sądu powszechnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009r., sygn. I UK 109/09, Lex nr 794871).

Powyższe reguły w niniejszym postępowaniu zostały zachowane. Jednocześnie organ rentowy nie uchylił decyzji z dnia 2 kwietnia 2002r., prawidłowo powołując się na treść art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a.

Odnosnie natomiast decyzji z dnia 23 kwietnia 2007r. - organ rentowy uchylił ją w sposób prawidłowy, przyjmując, iż odwołujący zataił fakt prowadzenia działalności gospodarczej, ujawniając uprzednio okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, a mające wpływ na prawo w zakresie ubezpieczenia rolniczego.

Nie sposób czynić zarzutów Sądowi I instancji co do tego, iż poczynił sprzeczne ustalenia w zakresie prowadzenia przez H. W. działalności gospodarczej, podczas, gdy zeznania odwołującego i jego żony miałyby świadczyć o zawieszeniu działalności gospodarczej. Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, iż H. W., legitymujący się wpisem do ewidencji działalności gospodarczej od dnia 20 lipca 1984r., nie wykazał, iż działalność ta faktycznie nie była przez niego prowadzona, a obowiązek w tym zakresie spoczywał na nim. Sąd ten powołał się przy tym prawidłowo na bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym zakresie, a zwłaszcza na orzeczenie z dnia 4 kwietnia 2008r. (I UK 293/07, M.P.Pr.), zgodnie z którym w sprawie o podleganie obowiązkowi ubezpieczenia społecznego ciężar dowodu wykazania istnienia rzeczywistej przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej (art. 6 k.c.) spoczywa na ubezpieczonym. Tymczasem twierdzeniom samego odwołującego, jak i jego żony, prowadzącej wspólnie z nim spółkę cywilną, nie zostały przeciwstawione jakiegokolwiek dokumenty pochodzące z okresu, w którym do takiej sytuacji miało dojść, a wręcz przeciwnie, istnieją dokumenty obrazujące okoliczność, iż rozliczał się on z Urzędem Skarbowym z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej w całym spornym okresie.

Uwzględniając powyższe uwagi, Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw prawnych do zmiany zaskarżonego orzeczenia i po myśli art. 385 k.p.c. orzekł o oddaleniu apelacji, jako bezzasadnej, uznając prawidłowość działania zarówno Sądu I instancji, jak i organu rentowego.

/-/SSA L.Jachimowska /-/SSA G.Pietrzyk-Cyrbus /-/SSA W.Nowakowski

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR